

สุปปพุทธ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๓

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

นินทา สรรเสริญ โลกธรรมมันกระทบเข้ามา เรื่องโลกธรรม ๘ นะ เรื่องโลกภายนอก โลกธรรมข้างนอกใช้ใหม่ แล้วโลกธรรมที่เกิดจากข้างในนี้ เราถึงบอกว่า พระเจ้าสุปปพุทธะนะ แต่ขณะที่เวลาเราเทศน์นะพูดผิด พูดว่า “สุปปพัทธะ” อันนี้พอพูดอย่างนั้น มันเน้นย้ำคำว่า “สุปปพุทธะ” เป็น “สุปปพัทธะ” ตลอดทั้งม้วนเลย

ก็เลยบอกว่า ขนาดชื่อคนยังจำไม่ได้ ยังพูดผิดเลย แล้วจะไปสอนใคร

แต่เนื้อหาสาระนะ เอาเนื้อหาสาระ ว่าเวลาโลกธรรมภายนอกเกิดขึ้น เราเจ็บปวด เราหัวน้ไหวกันไปนะ เราสะท้อนหัวใจ โลกธรรม เสียงสรรเสริญนินทามา ทุกข์สุขมันกระทบเข้ามา มันจะสะท้อนหัวใจ แต่พระเจ้าสุปปพุทธะได้เข้ามาไง แล้วไปนั่งวิตกวิจารณ์อยู่ เวลาที่มีความโกรธ มีความไม่พอใจพระพุทธเจ้า ว่าพระพุทธเจ้าไม่รักน้อง เพราะพระเทวทัตนี้เป็นน้อง เป็นลูกผู้น้องไง ไม่รักน้อง ไปเชื่อกันอื่น เหมือนแก๊งไง ก็เลยมาปิดทางไม่ให้พระพุทธเจ้าไปบิณฑบาต

ผลกรรมอันนั้นนะ พระพุทธเจ้าบอกเลย “พระเจ้าสุปปพุทธะ ภายใน ๗ วันจะต้องโดนธรณีสูบ”

เวลาโลกธรรมมันเกิดขึ้นไง ก็เน้นย้ำให้เห็นโทษ พยายามจะพูดให้เห็นโทษ เพราะตรงนี้นั้นเห็นโทษชัดว่าโลกธรรมภายนอกที่เขานินทามา เขาสรรเสริญมา เราก็ฟังมา เราก็สะท้อนใจ แต่ไม่เห็นโทษของโลกธรรมภายในที่เราคิดปรุงแต่งขึ้นมาเองของพระเจ้าสุปปพุทธะ มันเห็นโทษอย่างนั้น ก็เลยเน้นย้ำ ตรงนี้ผิด ผิดมากเลย

แต่ในเนื้อหาสาระของเทป เราพูดเป็นชั้นๆ เข้ามา เห็นไหม จากโลกธรรม ๘ ภายนอก
โลกธรรม ๘ นะ จากภายนอก จากภายใน พระเจ้าสุปปพุทธะนี้เป็นคนวิตกวิจารณ์ขึ้นมาเอง เป็น
คนปรุงแต่ง คือว่าเป็นเรื่องของภายในหัวใจคิดขึ้นมา เป็นโลกธรรมภายใน

แล้วพระเทวทัตนะ เวลาภาวนาอยู่ไป ทำความสงบเข้าไปอีกชั้นหนึ่งนะ ทำความสงบเข้า
ไปจนเหาะเหินเดินฟ้าได้ แต่ก็ยังไปโดนโลกธรรมกระทบอีก โลกธรรมกระทบอีก ที่ว่าเวลาอยู่ที่
วัด เวลานางวิสาขามา นี้อยู่ในพระไตรปิฎกนะ นางวิสาขามาเยี่ยมพระ “พระอานนทอยู่ไหน
พระนันทอยู่ไหน” แล้วก็มือน้ำปาดหน้ามีอะไรมาถวาย แล้วพระเทวทัตก็เป็นเชือกษัตริย์เหมือนกัน
เป็นลูกกษัตริย์เหมือนกัน เป็นญาติพี่น้องกัน ทำไมไม่มีใครถามถึงเลย ถามแต่คนอื่น ให้อุบายคิด
อันนี้ เห็นไหม นี่โลกธรรมกระทบแล้ว โลกธรรมกระทบถึงได้ไปแสดงฤทธิ์แสดงเดชกับอชาต
ศัตรูเพื่อจะได้สิ่งนั้นออกมา นี่โลกธรรม ๘

นี่ขนาดที่ว่าทำความสงบได้แล้วนะ คนที่ว่าขนาดเหาะได้ ใจนี้ต้องสงบพอสมควร สงบ
มากเลย ไม่สงบพอสมควร ต้องได้สมบัติ เหาะได้ ยังไม่พ้นจากโลกธรรมที่เกิดขึ้นจากภายใน
แล้วพระเทวทัตถึงได้เสียไป

เวลาจะยกขึ้นโลกธรรมภายใน แล้วมันละเอียดเข้าไปชั้นๆ จนโลกธรรมของตัวคนที่มันยึด
มั่นในตัวคนใจ แล้วก็โลกธรรมภายในเข้าไปเป็นอุปาทาน เป็นกาม เป็นเรื่องของตัวภพ มัน
ละเอียดเข้าไปๆ ถึงเสียตายเทปม้วนนี้ เลยอัดมาแจกกัน

แต่โยมเขาฟังแล้วเขาบอกว่า ถ้าขนาดที่ว่าซื้อคนยังจำไม่ได้เลย ยังแพ้เพื่อนขนาดนี้ แล้วจะ
ไปสอนใครไป

นี่มันก็เข้ากับในมิลินทปัญหา เห็นไหม พระนาคเสนนะ มิลินทปัญหา นี่ถามพระนาคเสน
ว่า “พระที่ว่ามีหลักมีเกณฑ์ หลงในอะไร ไม่หลงในอะไร”

“หลงในบัญญัติ” บัญญัติคืออะไรข้อบัญญัติ หมายถึงข้อกติกา นี่หลงลืมได้

“หลงในอะไร พระที่ประพฤติปฏิบัติ พระชีนาสพนี้หลงในอะไร ไม่หลงในอะไร”

“หลง หลงในบัญญัติ” หลงในการสวดมนต์ สวดมนต์ผิดก็สวดมนต์ผิด สวดมนต์นี้ผิด
เพราะนี่เป็นบัญญัติของพระพุทธเจ้า หลงว่าเชื่อมั่นตายตัวแล้วมันพลาดได้ แต่ไม่หลงในอะไร? ไม่

หลงในอริยสัจ ไม่หลงในสิ่งที่ประสบในหัวใจ ในหัวใจนี้เรื่องอริยสัจ เรื่องทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ไม่มีทางหลง

หลวงปู่มั่นถึงได้บอก เห็นไหม เวลาอาจารย์มหาบัวถามหลวงปู่มั่นว่า “เวลาเทศน์ให้พระนี้ ทำไมไปสิ้นเลย แต่เทศน์ให้โยมฟังนี้ทำไมติดขัดๆ”

หลวงปู่มั่นบอกว่า ปลาในสุม ถ้าเราเอาสุม สุมไปแล้ว เราจับปลาในสุม มันจับได้เพราะ ปลาอยู่ในสุม สุมนี้มันครอบไว้ ถ้าเทศน์เรื่องหัวใจ เรื่องอริยสัจ นี้ไม่มีหลง ไปได้เรื่อยๆ พูดถึง เรื่องอริยสัจนี้ไปได้เรื่อย แต่ถ้าพูดถึงเรื่องนอกๆ เรื่องความจำในบัญญัตินี้หลง หลงในเรื่องของ บัญญัติ อันนี้ถึงว่าเป็นเรื่องของภายนอก เป็นเรื่องของสิ่งนั้น

อันนี้ถึงว่าเสียคายเนื้อหาสาระ ถึงบอกว่าถ้าแจกไป พูดไว้ก่อนว่าผิด ตั้งแต่หัวม้วนยันท้าย ม้วนเลย สุปปัตตระ สุปปัตตระ มาตลอดเลย ถ้าให้ใครฟังนะ ถ้าคนมันผิด มันผิดแบบทั้งตัวใจ ผิดแบบทั้งตัวหมายถึงว่า ถ้าผิดแล้วเริ่มต้นคำแรกผิด คำสอง คำสามนี้อาจจะระลึกได้ อาจจะว่าพูด ถูกได้

แต่นี้ขึ้นต้นก็สุปปัตตระ จนไปท้ายม้วนก็สุปปัตตระ แสดงว่าหลงไปหมดตัวเลย เชื่อมั่น ในความเห็นผิดอันนั้น ในความเห็นนั้นผิด พอผิดก็ยึดมั่นถือมั่น ก็เลยพูดผิดไปตลอดเลย ที่นี้มัน ผิดเฉพาะชื่อบุคคล แต่ในเนื้อหาสาระที่ว่าเป็นขั้นเป็นตอนที่โลกธรรมกระทบเข้ามาเป็นขั้นเป็น ตอนเข้ามา อันนี้ถึงว่ามันอยู่ในเทปนั้น เคี้ยวแจกไปแล้วมันจะต้องมีการกระทบกลับมา เราต้องจำ ตรงนี้ไว้ใจ จำตรงนี้ไว้ว่า รู้ชื่อว่าผิด แต่เนื้อหาสาระเป็นเนื้อหาสาระ เรื่องความผิดในชื่อบุคคลนั้น ในชื่อบุคคล ถ้าจำได้นะ ถ้าเราออกไปข้างนอก แต่ถ้าคนไม่รู้ มันต้องเป็นอย่างนั้น

นี่พูดอยู่ในเทปไว้ พูดให้อยู่ในเทปเพราะนั่นก็อยู่ในเทปเหมือนกัน เป็นหลักฐานกันไฉนว่ารู้ ว่าผิด รู้ว่าผิด เห็นไหม อริยวินัย วินัยปกติ อาบัตินี้ถ้าเรารู้ว่าผิด เราปลงอาบัติ เราขอโทษ พระพุทธเจ้าบอก “อริยวินัย”

นี่เหมือนกัน รู้ว่าผิดแล้วยอมรับว่าผิด นี่ว่าผิด รู้ว่าผิด แต่ผิดส่วนหนึ่ง แต่ส่วนที่มันจะเป็น ประโยชน์ก็อีกส่วนหนึ่ง ส่วนที่เป็นประโยชน์ยังพอมิเป็นประโยชน์ ฉะนั้น ถึงว่า ถ้าออกไปจะเป็นประโยชน์ไหม ไม่เป็นประโยชน์ก็ว่ากันไปอีกทีหนึ่ง เอวัง